

ges af det Beløb, der allerede nu ydes til Kommunerne, fordelt efter andre Regler, forekommer der mig ikke at være nogen Grund til at gøre store Ophævelser over den Fordelingsmaade, der anvendes.

Lad mig til Slut sige, at jeg personligt ikke er stærkt stemt for, at der skal ydes meget store Tilskud af Staten til Kommunerne med den Beskatningsmaade, vi have nu. Det er jo saaledes — jeg tror ikke, det er fremhævet videre under Debatten her —, at Statens Indtægter flyde efter mindre retfærdige Principper end Kommunernes, idet Staten har sine største Indtægter gennem Toldskatterne, som vi fra Demokratiets Side ere enige om at betragte som de mest uretfærdige af alle Skatter. Derfor forekommer det mig, at der ikke er Grund til at være altfor ivrig efter at faa Statens Penge til at løbe ud til Kommunerne, idet de ere komne ind paa et mindre retfærdigt Skattegrundlag.

N. C. Christensen: Det ærede Medlem fra Lejre (K. J. Møller) tager fejl, naar han gaar ud fra, at jeg havde bebrejdet ham, at han ikke var gaaet med til at stille Forslag om, at Ejendomsskylden skulde lægges til Grund. Jeg har nævnt, at der er mange andre Skatteindtægtskilder end Formue- og Indkomstskatten, og jeg nævnedes Ejendomsskylden som en af dem, men der er ogsaa Hartkornsskat og andre Grundskatter. Det er Skatter, som det ærede Medlem maa have Interesse af at bevare og selvfølgelig ogsaa maa anse for at være et retfærdigere Skattegrundlag end Formue og Indkomst. Men det er slet ikke det, jeg har bebrejdet det ærede Medlem, at han ikke har stillet Forslag i saa Henseende. Hvad jeg har bebrejdet ham, er, at han kan gaa med til en Fordeling efter Regler, der virke saa kraftigt som disse, med Formue- og Indkomstskatten som eneste Værdimaaler.

Ordføreren (Sandbæk): Det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) tror, at Landkommunerne i særlig Grad blive fristede til at ansætte en lav Indkomst- og Formueskat til Staten. Han tror, at Forholdene i den Henseende ere forskellige i By og paa Land. Det tror jeg ikke. Jeg tror netop, at de Kommuner, der ere allerdaarligst stillede, ere dem, der faa den allerhøjeste Indkomst- og Formueskat til Staten i Forhold til deres Evne, for det ere de nødte til. De skulle nemlig paaligne den kommunale

Indkomstskat efter samme Regler som Indkomstskatten til Staten; derfor blive de nødte til at se efter hver eneste Øre, de kunne opdrive, og saa maa de se at faa Skatten lagt paa de Beboere, der kunne bære den. Er der nogen Steder, hvor de kunne se igennem Fingre med en lav Indkomst- og Formueskat til Staten, er det virkelig der, hvor de ikke behøve nogen større Indkomstskat for at afholde Kommunens Udgifter. Men hvor de skulle højt op i Skat for at afholde Kommunens Udgifter, der tror jeg nok, de skulle finde Indkomstskatten til sidste Øre. Det tror jeg aldeles bestemt. Desuden skal jeg ikke nægte, at jeg tror ikke, vore Kommunalbestyrelser paa Landet ere Fedtemikler. Dersom jeg havde troet det, saa vilde jeg ikke have stemt for Loven om den kommunale Valgret, men da jeg ikke tror det, stemte jeg for denne Lov.

Saa spørger det ærede Medlem, hvad der har bevæget Udvalget til at tage af det gamle Statstilskud, og siger, at jeg ikke har omtalt det. Det omtalte jeg første Gang, jeg havde Ordet, idet jeg sagde, at det gjorde mig ondt, at vi ikke kunde faa Loven, som den var forelagt med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. nyt Statstilskud; men vi maa jo bøje os for Forholdene, som de ere. Naar Staten har faa Penge, er det jo ikke let at udskrive store Summer af Statskassen, og det er netop Grunden til, at vi have fraveget vort Standpunkt fra i Fjor. Da var hele Udvalget enigt om at tage $\frac{1}{2}$ Million nyt Statstilskud, og jeg beklager i allerhøjeste Grad, at vi ikke have kunnet fastholde vort Standpunkt, men jeg trøster mig til, at naar en Tid er gaaet, faa vi nok $\frac{1}{2}$ Million at uddele til Kommunerne.

Saa siger det ærede Medlem, at Lovforslaget ikke tager Hensyn til Byerne. Ja, det kan jeg med min allerbedste Villie ikke se. Det tager lige saavel Hensyn til Byerne som til Landet. Alle By- og alle Landkommuner have de 4 Byrder — ja, der er vel nok enkelte, der ikke have Tilskud til Hjelpekasser; men ellers have de de 4 Byrder. Hvor skulde de komme om ved Lærerlønningerne eller ved Fattigvæsenet eller ved Alderdomsunderstøttelserne uden at være nødte til at tage dem op? Og hertil kommer vel endda, at hvor Skatteevnen er størst, kunne de løse de humane Opgaver paa den fyldigste Maade og have de største Udgifter dertil; og det have de ogsaa. Lærerlønningerne ere f. Eks. i de fattige Egne i Jylland virkelig ikke saa store som i Byerne. Hvad